

Publicerad 2007-02-27 13:12 av Lotta Billerhag

Slapp i tungan

Jag undrar om världen var roligare när jag var liten? För inte alls minns jag att den var så som alla medelålders föräldrar försöker inbilla sina barn nu för tiden:

- När jag var liten var vi ute alltså och hade så roligt så!

Jojo, man blev i stort sett utslängd i ur och skur. Det var såå nyttigt med frisk luft speciellt de stunder mamma hade kafferep med grannkärringarna. Där stod man i en mörkblå regnkappa som var 1 dm tjock, sydväst och seglarstövlar med en liten plopp där bak som underlättade på dragningen.

Blöt blev man inte eftersom inte en droppe kunde tränga igenom den kraftiga kappan men röra sig kunde man inte. Som tur var så var man aldrig ensam eftersom kafferepskärringarna inte heller ville ha några störande yngel runt kakfatet.

När det var -30 åkte ylle mameluckerna på, den stickande ollen samt skinnmössan med stora skinnkorvar som knöts under hakan. Det kunde vara snöstorm med isande blåst men den stora Fenom burken skulle fram och då var det bara fint att trava ut.

Där stod vi alla Solskensbarn och blickade runt våra hyreshusbalkonger som var fulla av både mattor och sängkläder. Piskkäpparna ekade mellan gårdarna och skurkäpparna anades i fönsterna. Kärringarna hade antagligen bestämda städ och kafferepsdagar och då var det noga att ingen slarvade.

Vad leker man då när vädrets kläder inte tillåter rörelse?

Jo, man kan ju alltid slicka på lyktstolpar. Spänningen var olidlig och nerverna låg utanpå kroppen när man sakta närmade sig stolpen med tungar. Först bara lite snabbt med den yttersta tungspetsen likt en reptil, för att sedan ivrigt påhejad trycka dit hela talorganet.

Där satt man.

Var man riktigt modig stod man kvar ett tag och försökte andas loss tungan men oftast fastnade då också läpparna. Fick man panik satt halva tungan kvar på stolpen, många dagar efteråt. Stolparna döptes då efter tungans rätta ägare och kunde användas som \"tjufriiii-stolpe\" i en annan lek. Därför var det en fördel om man hade slickat på så många stolpar som möjligt.

Som tur var så hade vi en Fru Johansson som bodde på nedre botten. Hon var gammal som gatan och hade antagligen någon \"hemhjälpa\" som städade åt henne. Därför hade hon tid att sitta på en stol bakom gardinen hela dagarna och titta på grannarna. Ofta öppnade hon balkongen och viftade åt oss barn med piskkäppen när vi var olydiga.

Oj vad vi sprang.

De dagar vi lekte vem-vågar-slicka-på-en-lyktstolpe-annars-är-den-ett-syk leken, var hon en hjälte. Hon hade alltid en gammal rostig vattenkanna bredvid sig och den var fylld med varmt vatten. Då kom hon tjock och ostadig med ett blommigt förkläde fullt med volanger till vår undsättning. Under en harang av allvarsord, tillrättavisningar och varningar vattnade hon vår tunga lös. Var man inte tillräckligt snabb bort därifrån kunde det hända att en lock blev kvar i hennes näve.

Det är ju inte alls konstigt egentligen att man är lite slapp i tungan så här års samt att en och annan svordom ibland halkar ur.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lotta Billerhag med Poeter.se id #10619 innehar upphovsrätten